

ȘEZĂTOAREA

Revistă pentru literatură și tradițiuni populare

Anul III No. 7. 1895

DIRECȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA ÎN FĂLTICENI

FĂLTICENI

Tipografia și Libraria M. Saidman

CUPRINSUL

Pag.		
129	Picală și Tindală	Gh. Popescu
133	Strigoii	Ioan Câdea
135	Glume	S. Mihailescu
136	Descintece	I. Theodorescu
145	Medicină veterinară populară	M. Lupescu
148	Superstiții	E. Patriciu
151	De ce mănineă cînele și mița iarba, și de ce esa șerpele în drum	M. Lupescu
159	Cintece	M. Lupescu

Pîcală și Tîndală

(Poveste)

Cică o fost o dată, ca nici odată; cică de nu era, nu să povestea. Aceasta era pe cînd ningea pe miriște și să prindea pește pe brazdă.

O fost odată un om picilicî, Picală, ce-l fugăreau oame-
neî din casele lor afară. De ce ?

Pentru că pe toți îi picilea, iar pe el nimenea nu-l pu-
tea. Dar vorba ceea : «Ulciorul nu merge de multe ori la
fîntină.»

După ce Picală colindasă toată lumea, se întîlni cu
Tîndală. -Ce mai faci frate Tîndală ? zise Picală. -Rău frate
răspunde Tîndală. Înțeleg, că nici tu nu gîndești de lucru;
hai să ne apucăm argați la popa, poate că vom duce-o
bine.

Să duseră amîndoi la popa și se tocmiră argați. Pe Pi-
cală l-a pus să sape un beciu, cu tocmală ca la fie-care
svirlitură de lut să-i dea cîte o prescură ; iar pe Tîndală
l-a pus să-i pască o vacă și putea să doarmă toată ziua,

fiindcă vaca era foarte blîndă. Adoua-zî fie-care era la lucrul său. Dar ce li să'ntimplă ? Picala, de cîte ori asvirlea lut din groapă, popa, care sta pe mal cu cirja în mînă, în loc de prescură, îi da cîte o cirjă în cap. Sara, bietul Picală, era cu totul măcelărit de trudă și bătaie. El să gîndea la Tindală, că e fericit că s-au dus cu vaca la pășune.

Dar nici bietul Tindală nu era mai fericit, căci vaca era mai îndrăcită de cît popa ; ea mergea în fuga mare nouă hotare, și de stat nu mai stătea, ci iarba din fuga o păștea

Sara, cînd s-au întîlnit amîndoi, au început a se întreba cum au petrecut ziua.

—Ei, zisă Picală, ai dus-o bine ?

—Da, răspunsă Tindală, toată ziua am dormit, fiind că vaca a păscut singură pe lingă mine.

—Dar tu cum ai dus-o cu popa ?

—Foarte bine ! De cîte ori asvirleam cu hirlețul lutul afară din groapă, popa îmi da cîte o prescură, și iată vezi, pîntecele meu e doldora, ba am dat și de pomană, căci n'am mai putut minca.

—Pftiuî, bate-te să te bată am uîtat să-ți las și ție cîteva, dar nu-î nimic, dacă vreî, rămîi mine în locul meu și te vei sătura.

—Bine, primesc

Acuma fie-care rîdea în gîndul său că s-a înșălat unul pe altul.

A douazi Picală s-a dus cu vaca, iar Tindală a rămas la sapat

—Of ! Of ! Of ! se văita Tindală în gîndul său, cînd a văzut că popa în loc de prescuri îi dă cirje.

Vai ! Vai ! Vai ! zicea Picală, cînd a văzut că fuge după

vacă toată ziua, fără macar să minince, caei nu mai avea vreme.

— Ah ! talharul, cum m-a înşalat, zicea Tindală. Dar las, că-mi va pica el în palmă !

— Ah ! înşălătorul, cum m-a amăgit, zicea Picală. Ei, da-l voi coace eu !

Ce să întimplă însă ? Sara cînd popa a lasat pe Tindală în groapă, ca să mai sape el singur, pînă popa va face mincarea, Tindală săpînd, da de un poloboc pe jumătate cu galbeni.

După ce vine şi Picală, mincă cu toţii, apoi să culcă ei pe prispă afară, şi popa în casă.

— Ştii una frate ? zise Tindală, în groapa unde am sapat, am găsit o comoară şi popa nu ştie de ea ; hai să luăm banii, ciţi vom putea, şi să fugim.

Luară un sac, se duseră la poloboc, dar fiind că groapa era adîncă şi polobocul pe jumătate, a trebuit ca unul din ei să se vîre în poloboc, să pună banii în sac şi să-l dea la celălalt, apoi să-i ajute a eşi şi el.

S-a virit Tindală, a pus bani cît putea să ducă, dar s-a virit şi el în sac, şi a dat funja ce era la sac lui Picală să tragă sacul afară.

Picală, cum a pus mîna pe sac, tulea băete, şi lasă pe Tindală în poloboc, aşa gîndea el.

Umblînd mai toată noaptea cu sacul în spate, a ajuns la marginea unei păduri, s-a pus să se odihnească, dar de oboseală a adormit.

Atunci Tindală ese din sac, care nu era legat la gură ; ia sacul în spate şi tulea băete în pădure. Cînd să trezeşte Picală, era ziua mare ; se uită să vadă sacul, dar ia sac dacă ai de unde.

Ce să facă, cum să o întoarcă, să-l poată iar înșela să aibă și el parte din bani. ?

Să gîndește, se răsîndește, și a găsit. Se apucă și jupește un teiu, face un biciu, începe a pocni și a mîna caii pe drum prin pădure, de gîndeaî că vine un poștalion.

Tocmai pe la mijlocul pădurei, iată că-i ese înainte Tîndală cu sacul în spate. El săracul, fiind rupt de foame, venea cu socotința că fiind un drumet, poate are vre o bucată de pine să i-o dea, pentru care era în stare să dea și un galben.

—Buna dimineața, frate Tîndală

—Mulțămesc, frate Picală.

—Eii !!!

—Eii !!!

—Ai mai găsit ca mire ?

—Ai mai vazut ca mine ?

—Am găsit pe popa !

—Așa-i frate că nu m-ai putut înșala ?

—Văd, frate, că nu m-ai putut nici tu pe mine, nici eu pe tine.

Numai furisitul de popa
ne-a pus pe copcă,
amar ni-a înșalat,
multe cîrje am mîncat,
sfirțite, biagoslovite,
de nu le puteam inghite.

Înpăcîndu-să Picală cu Tîndală, cu condiție de a nu sa mai înșala unul pe altul, făgăduind încă ca nici pe alții să mai înșale, s-au pus și au împărțit banii, și s-au dus fie-care în lumea lui, și de atunci și pînă astăzi li-a rămas numai numele.

Şi cînd cineva dă peste un înşălător de-l înşală, atunci zice că a dat peste Picală sau Tindală.

Şi eŭ încălăcaiŭ pe o strună, şi vă spuseiŭ o minciună. Incălăcaiŭ pe o poartă, şi v-o spuseiŭ toată.

Scrisă de Gh. POPESCU
învăţător în Drăguşeni (Suceava)

STRÎGOIÎ

II 1)

Strigoii sînt şi ei oameni ca toţi oamenii, numai au chemarea de a face tot rău. Ei pe din afară nu se cunosc, căci sînt că şi ceilalţi oameni, şi ei lucră în ascuns; lucrul lor de căpetenie este a lua laptele dela vaci şi a fura grîul din şură pe timpul îmblătitudinii. Oamenii însă au ajuns a-î cunoaşte şi anume așa :

Dacă vaca, în loc de lapte, dă sînge sau nu să lasă să fie mulsă, atunci proprietariul vacii, ca să afle cine e acela care i-a luat laptele, nu are de a face altceva, decît lucrul următoriu :

Primăvara să iasă la pădure, şi şerpele care l-a vedea mai întii înainte de Sîntul George, care şerpe e verde şi cu flori la urechi, la şerpele acela să-î tae capul cu un ban de argint, o bucată de 40 bani, sau o băncuţă (piţulă) austriacă de 10 sau 20 cruceri; capul şerpelui săl-

---

1) Vezi vol. I. p. 245.

poate 9 zile în șerpar, și după aceea să pue în gură un cățel de aiū (usturoiu), să-l sădească în grădină, și după 9 săptămîni va face frunze. Atunci să-l scoată din pămînt și să-l pue în pălărie ca pe o floare. Dimineața, înainte de a scoate vitele la pășune, să iasă de laturea satului și să se posteze la un loc ascuns, apoi va vedea strigoii călărind pe vacă. Lucrul acesta trebuie făcut așa încît să nu fie văzut de nimeni. Aflînd odată pe strigoii care i-a turat laptele, nu are să facă altceva, fără cînd mulge vaca, să-și facă cruce și să pronunțe de trei ori numele strigoiiului; atunci strigoiiului i se ia puterea și în scurt timp moare.

Strigoii cari fură bucatele, își îndeplinesc misiunea diavolească așa: ei au niște broaște mari, de culoare cafenie; pe acestea le trimit în șurile oamenilor unde stă griul grămadă; ele își umplu gușile cu griu și-l aduc acasă la strigoii. Fiînd ele foarte multe, și pagube mare pot face.

Pe astfelu de strigoii îi află păgubașul așa că prinde o broască de aceste, o pune în o oală nouă (ol) de pămînt și o pune la foc de se încălzește; cînd începe a arde o-lul tare, broasca începe a sări, și în timpul acela strigoiiul respectiv, care a trimis broasca să fure, vine la casa păgubașului și se roagă de iertare. Dacă este ertat, se duce acasă, dar nu mai poate face ce a făcut. Dacă nu se arată, moare.

Avrig (Transilvania)

Ioan Cîndea

G L U M E

XIII 1)

Cînd întreabă cineva dacă-î departe pînă în cutare loc, cel glumeţ îi răspunde : Ia numai un deal şi o vale şi o limbă de pădure, şi o fugă de eapă pînă ce crapă, şi mai fugă o bucată cu pielea în spate.

[Auzită în Dolhasca, Suceava]

XIV

Un Țigan se duse la praznicul unui român unde servise şi de cioclu. Acolo ca de obicei, i-a dat un colac cu luminare, şi mîncare de agiuns. După ce se ridică toţi de la masă, Țiganul rîmăne în urmă. Işi pusese ochii pe un căţel ce era cu clopoţel la gît, şi tot umbla prin casă. De tot să i-l dea lui. În cele din urmă Românul i-l dă, numai să se ducă. Țiganul cum mergea tudul pe drum făcîndu-şi socoteală, zice : De la doi morţi, am doi zloţi, în mîna colac cu lumină, în urmă căţel cu clopoţel.

[Din Neagra-Şarului, Suceava.]

XVII

O femeie se întîlni cu o cumătră a ei care începe a i se jelui : Doamne, cumătră, nu ştii ce ruşine o intrat în

1) Vezi vol. I, p. 85, 86, 209, 220, 281-283.

casa noastră, fata mi-î ingreunată. -Da tacî cumătră, că la noi îs amîndoauă.

Da oare ce să fie ? Să vede că așa-i anul.

(Din Dumbrăviță, Suceava)

S. Mihăilescu.

DESCÎNTECE

DI POTCÎ

IV 1)

Ma²⁾ luăiū pi cali, pi carari.
 Cîn o fost la mîadzî carari,
 M-an tilnit cu noaūdzacî și noaūl di potcîoi,
 cu 99 di potcî ;
 99 di ghiotori, 99 di ghiotoriți ;
 99 di diochitori, 99 di diochitoari ;
 99 di rihnitori, 99 di rihnitoari ;
 99 strigoî, 99 strigoaici ;
 99 moroî, 99 moroaici ;
 99 cîumoî, 99 cîumoaici ;
 99 sagetatori, 99 sagetatoari ;
 tăti cu citi 9 săpi, 9 hîrleți,
 noaūl cuțiti
 brieiū ascuțiti.
 —Uni meret, un'-va duceti ?
 —Ni ducem la cutari
 capu si f-l taem,
 carnia si f-o mincam,

1) Vezi vol. I, 57, 253, și vol. II, 96.

2) Asupra pronunțării acestui a, tipărit cu litere îngroșate, vezi vol. II. p. 84.

singili si i-l bem,
 cîas di moarti si-i lasăm.
 —Nu va duciţ la l,
 duceti-va 'm mariņa,
 c'acolu-s peşti albghi :
 capu li-l taet,
 carniņa li-o mincaţ,
 singili li-l beţ,
 cîas di moarti li lasaţ ;
 şi va ducet pisti *vinetîr*,
 c-acolu v-aştiapti :
 cu mesi ntinsi,
 eu facliî aprinsi.
 Acolu si va topkiţ,
 acolu si va izariţ
 acclu si pkeriţ si raspkeriţ :
 din moalili capuluî,
 din faţa obrazuluî,
 din zgîrcu nasuluî,
 din tãti masaluţili,
 din tãti osuţili
 din guriţî,
 din masaluţî ;
 din okî,
 din urekîuţî,
 din rarunkî
 şi din plomîni,
 şi din tãti 'nkieturelili ;
 si pkei si raspkei :
 ca roaşa di soari,
 ca spuma di mari,
 ptfuî !
 iar cutari si sai
 si rasai
 bun sanatos,
 gras şi frumos,

Ca Domnu Hristos,
ca Dumnadzău ci l-o lasat,
ca mă-sa ci l-o fatat,
ca soarili din sanin,
amin !

Ia așe și discintă : și aduci oiaeci di apă ni'nceputi într-o ulcief ; tragi apu trii carbuni cu virvu cuțitului, îi ieși cu mîna și-î puși în ulcè, și-î stingi și dzicî la cei dintîi : « aista-î di potci, » la al doilea : « aista-î di diochiu, » la al triilea : « aista-î di mnerari, di coscari, di strigari. »

Pi urmi ieși om cuțit și to tai în cruciș și discinț cum cum ti-am învațat. Si discinti și far di carbuni stinș ori și'n usturoiū. Din apa ori din mujdeul facut și discintat, si bè di 3 ori și si spali bolnavul pi frunti, la *inimă* și pisti tăt trupu. Ci măi rămini, torni la țîțina uși și rastorni vasu cu gura'n gîos, dacî-î noaptea ; iar dacî-î dzîua, torni pi-om dobghitoc di țî-î damini ; iar di nu, torni pi-om par și rastorni vasu cu gura'n gîos, și-î leș în virvu parului.

Auzit de la baba Gheorghieasa din Cotirgaș (Suceava).

DI TURBÎ

Si discinti în sari, ori în apă c'on cuțit. Cu cuțitu stî faci sâmnu sfinti Crucî, și si discinti di trii ori, dar si cii *doi barbați ș-o fimei*, ori doau fimei și-om barbat ; iar di discinti numa unu, atunci trebui si dzicî discinticu di noau ori. La oamini si discinti în cofa cu apă, și în scurt timp *căței* es cu *pkîșetu* :

« Di-a prii-Prifti,
« di-a mano-Manolea,
« di-a codi-Codașnic ! »

DI NEJÎT 1)

Si discintî măi ales cu *bochroî* 2) orî şi cu alt-ceva prim pregiuru ureki, dzicîn :

Fugi, Nejiti,
 pricăjiti,
 cî ti-agiungi ursu mari
 din păduria mari :
 cu gura cascati,
 cu sula-ascuţati ;
 cum ti-agiungi,
 cum ti'mpungi !

DI MĂRIN 3)

Si îe săminţi di cinipi şi putrigalū di rākiti roşi. Cu putrigalū si afumî ; iar săminţa si faci *lapti di săminţi* şi si discintî 'm el şi si dă calului si bei: „S-o dus tăţi crai, tăţi imparaji la bătălii, ş-o audzit şi *Mărin* dim pintici, şi s-o dus şi el : uni cucos nu cîntî, *gomot di om* 4) nu s-audi. S-o dus dim frunti, dim urechi, dim inimî.”

Auzite de la haba Safta, din Cotîrgaş (Suceava) în vrîsta de 121 ani.

DI OBRINTIT.

III 5)

Si discintî 'm fărinî orî pi rani c'on *dup di tîni laî nis-palati* şi cu *păr roş*, di 3, 5, 7, 9, orî :

1) Boală de urechi.

2) Nişte flori galbene cari se culeg la ziua-Crucei.

3) *Mărin* este o boală la cai, o umflătură la pinteco.

4) Zgomot, gălăgie, larmă.

5) V. vol. I, 200 ; vol II, 89.

Oai lai bucalai
 zbgħiari pi di'n coa di mari,
 cġoban lău bucalău
 şuirġ pi di'n coaci di mari.
 O'ncetat oaġa di zbgħerat,
 cġobanu di şuerat.
 Cum s-o alinat oaġa di zbgħerat,
 şġ cġobanu di şuerat,
 aşġ sġ 'ncetedzġ
 şġ sġ sġ alinedzġ :
 tăti obrintiturili,
 tăti orbăłturili
 şġ săgetăturili,
 tăti înflăturili
 şġ tăti roşăłili,
 tăti săgełili,
 tăti răutăłili
 tăti durerili
 sġ sġ lecuġasci
 şġ sġ sġ tămăduġascġ !

DI 'NCUIET

Si ie o lacati incuġeti şġ sġ puni în apġ şġ acolo (în apġ)
 sġ discui. În apġ sġ măġ puni şġ găinał di pasġri şġ sopone-
 li şġ sġ dă giti sġ bei. Cġn sġ discui lacata, sġ dzicġ-aşġ :

La fġntġna lu Adam
 9 feti di jġdan :
 3 incuġé
 3 discuġé
 3 şġputu slobodzġ!

DI ŞOPġRLAġġI (gilcġi.)

Si freacġ gilcili cu usturoiš şġ cu unt, da frecġ şġtiġ cole...
 indesat, nu şagi şġ dzicġ :

9 babi, 9 feti, 9 şopîrlăiţi,
nici o babi, nici o fati, nici o şopîrlăiţi ;

8 babi, 8 feti, 8 şopîrlăiţi.

nici o babi, nici o fati, nici o şopîrlăiţi ;

7 babi, 7 feti, 7 şopîrlăiţi ;

. . . . .
. . . . .
. . . . .

numa o babi, numa o fati, numa o şopîrlăiţi.

nici o babi, nici o fati, nici o şopîrlăiţi.

DI RÎHNÎ I)

Duminică dimineaţa, pi inima goali, aduci di la pîrău ori di la o fintini, ori di la on şiput (zghiab) o ulcè di api ş-o puî su icoani.

Luni dimineaţa torni pisti ie o ulcici di api din cofi, di cei ramasi di Duminică sara, şi măi aduci, to Luni, o alti ulcè di api proaspiţi. Marţi iară măi torni pisti ie o ulcici di cei din cofi şi pi la *cîntalori* ti duci la pîrău c'o cocîţi (coîael), ei api ş-apu nu ti 'ntoreci to pi uni ai vinit ci pi di alti parti şi nici nu vorbgheşti cu nimi cît şini discinti-cu -nu trebui si bleşteşti- on cuvint, c-apu nu-i di leac ; vii acasi, torni apa intr-on cîorb. o amestici cu cei strînsi dim buni vremi di Duminică şi di Luni, apu to, dim buni vremi si ai om foc bun di fag -si cii făcut jar l'un cîn îi vini di la pîrău. Pi urmi ieî cu virvu cuşilului di trii ori citi noaül cîrbuni şi to faci mogiluţi; chiteşti aşè ci si cii citi di 3 ori 9 cîrbuni în mogiluţi şi faci 9 mogiluţi de-a-estia. Stîngi pi urmi pi fişticari grămăgioari şi la tati grămăgioara —cîn o stîngi- dzici :

1) Acest discîntec ie şi de diochin şi de spurent.

«Nu sting cărbuni eştia în apă, da-i sting în răhni şi'n potei, în diochiu şi'n strigari, în mnirari şi'n cascari; cum s-o potolit cărbuni'm apă şi s-o stins, aşe si si potoliască şi si si stingi tăt beteşugu şi tăt p'însoarea (la copchil) şi diokiu di pi L...» Cărbuni-s stinş într-om vas larg. După ci i-ai firşit di stins ieî cuţitu şi to dai cruciş pin i şi dzici :

Capra neagri'm pkiatri calci,
pklatra'n trii şi'm patru crapi;
crăpi oki cui dioaki.

Di l-o dioket pi *cutari* om barbat;

Crăpi-i b.... curi-i icrili; di l-o dioket fimei, nifimei, curati nicurati,

Crapi-i ūŭli,
curi-i laptili

Si-i moari pruccu di foami; di l-o dioket fati curati nicurati, pkici-i păru şi-i rami curcubăta goali; di l-o dioket prunc nipricepu, sai-i ochi si si mainunedzi lumea; di l-o dioket apa, si i si muti matca; di l-o dioket codru, *uşti-i-si* şi pkici-i frundza; di l-o dioket cîmpu, si i si uşti iarba; di l-o dioket vintu, crăpi-i calu; şi *cutari* si sai si răsai bun sănătos, gras şi frumos, ea soarili lumninos, ca D-dzău ci l-o lasat, ca maici-sa ci l-o fatat, ea soarili din sânin, amin!

Şi... măi stingi inci 3 cărbuni şi dzici :

La salciia răsăditî,
şadi-o fati displiti :

C-on ochiū di foc şi cu unu di apă; s-o potolit ochiū cel di apă pi cel di foc; cum o potolit ochiū cel di apă pi cel di foc, aşe si si potoliasci şi si si domoliasci *diokiu dintri ochi di ta cutari*, din criili capului, din faţa obrazului, din zvircu nasului, din faţa obrazului, din bairil

inimi pînă și din virvu unghiilor, și pkei și răspeeki, și nu rămii nicî eît-om cir de mac în doauî dispkicat, și nu rămii nicî di liac.*

Apu-î dai și soarbi di 3 ori din apa cea. Pi urmi măi măi iei pi cineva cu tini fără să vorbești ceva; iar pe acel cineva-l iei ca și mîngîi copkilu și nu sî spării, ti duci la pîrău, dizbraci copkilu di-oparti și-î torni în cap tăi cărbuni și cu apa în cari o fost stinși, puî pi urmi vasu cu gura'n gîos și învălești copkilu cu ceva, și ti duci acasî cu el; iar străișili i li leși și rasai soarili pi ieli ca sî fugi dîochiū și tăt beteșugu; culci apu copkilu după ci i-ai priminit și legănușu.

Iar fimei cari-o discintat așe, dzeci dzili nu-î slobod și sî ocolisascî barbat pi lingă e!....

Duti mneta 9 țări și 9 mări, și dscinti cuiva discinticu ci ti-am învațat ieū, la ori boali; ori învați mneta pi altu sî-ți discinti cîn di-on duci-sî pi pustiiū îi ci bolnav, și di nu ț-a treci, cîn îi măi întilni pi *Ilenuța din Cotirgaș*. cari ți l-o spus, s-o faci *albghii di cîri!* Ieū pi tăi copkii mnei mni i-am scos din beteșugu cel rău a copkiilor numa cu discinticu mneū, și uît-ti cî *numa nu cii di dîochiū*, is grăsuș și frumoș. Măi audzēm măi dăunadz di-om doftur cî lecuiești copkii, ba și oamini mari di ori și ci dacî nu l-o adus pacatu sî-m lecuiasci și copkil mnei cari, nu-î vorbi, era cam *ciragi*, cî ți-l lecuilem Ieū pi *marțaforū* di-î merē peticili.

Audzît de la Ilenuța lui Neculai a lui Ghîorghî-a lui Gavril din Cotirgaș (Broșteni) Suceava.

DI GIUNGHIU 1)

Si ie o aji di cinipt şi'ntr-om vas cu api ni'nceputi faci cu ie semnul Sf Crucii (†) şi o innodz îndărăpt şi dzici : cum innod ieū aţa asta, aşe si si 'nnoadi şi si si legi tati giunghiurili şi durerili di la *cutari* 2). Cu apa si spali la locu uni doari fără ca cel ci discinti si vorbghiasci, şi pi urmi be di 3 ori.

DI MANI

Iei on talgir cu tãrişi şi c-o şir di sari şi, sara după ci-o răsãrit stelili, eş afarî şi dzici :

Voi noaui steli
surorili meli, !
Ieū mă culc si mă hodinesc,
da voi si nu vă culcaş,
si nu vă hodiniş,
ci hrana şi mana vaci lu I...
s-o aduceş.

Di-a ci'm păduri rãtãciţi,
di-a ci'm cimp culeati,
di-a ci'm ocol inchisi,
di-a ci'm doniţi mulsi,
Di-a ci-m oali prinsi,
voi lespidzili si li şipaş,
hrana şi mana vaci lu I.
s-o aduceş,

şi si ci di unsuroasi ca untu şi di spornici ca sarea.

Pul pi urmi talgiru într-un loc aşe ci si rãsai soarili pi el, cin a rãsãri întâiaş dati. Li ei pi urmi şi li dai la vacã şi pi urmi...., si-ţi moi doniţa şi si-ţi cumpiri oali şi si ti şit.

(Trimos de Vasiliu Alex din Tãtaruşi, Suceava).

I. Teodorescu

1) Vezi vol. II, p. 87.

2) Aţa o innodzi pini nu mã rămini ui'nodati.

Medicina veterinară populară

I. ARMURARUL

Armurarul e o boală foarte primejdioasă. Vita (numai vitele bovine zac de armurar) atinsă de armurar, pîere imediat. Carnea vitei bolnave de armurar nu se mîncă. Cu greū se poate cunoaște armurarul.

Această boală primejdioasă se vindecă numai dînd vitei în tărițe, pisate, frunzele unei buruene numite *armurar*. Să ia foile plantei ce sînt groase și cu pete albe pe ele, se hăcuc mărunt și se dau vitei în tărițe. Dacă vita nu le înghite, i se bagă pe gît cu mîna.

II. ARICIŪ

Ariciul e o boală de picioare. Să aricesc și caii și vitele. Ariciul se face la vitele ce staū hojma în glod.

Ariciul e o boală care trece de la sine. cînd vita își schimbă felul traiului, adecă cînd din ploae, din glod și din șura urîtă, le trecem în grajdiuri curate.

Ariciul să tîmădue și punînd la picioarele vitelor untură de porc mucedă ori rîncedă, cu o ață de lina, ori legîndu-l cu o legătoare în care se inferbintă spureat de om, găinat de gîscă, și său de vită. Toate aceste se pun călduțe, de mai multe ori la picioarele vitei, și scapă.

III. BROASCA

Broasca o fac numai vitele cornute, mari : boii, vacelle, buhaii etc. Broasca se face pe limbă, în o margine. Boul bolnav de broască nu poate bea apă, nici mîncă pen-

tru că nu poate purta limba. Vita bolnavă de broască se usucă pe picioare, vrea să minince și nu poate.

De broască, vita scapă scoțindu-i limba afară și împungându-i-o cu un ac mare ori sulă, în partea de desubt, unde este o vină neagră. Cum ese slugele, vita prinde a minca.

IV. BRÎNCA

Brîncă e o boală ce-o aŭ de ordinar porcii. Porcul atins de brîncă, are gitul umflat, geme, nu mincă și slăbește din ce în ce. După cîtă-va vreme, dacă nu e căutat, piere în dureri. Carnea porcului mort de brîncă nu se mincă. Brîncă porcilor se asamană cu bolfele ce fac oamenii la grumaz.

De brîncă porcul se tămădue dacă-i dai să minince brînză iute rasă de pe bărbînță, pe-o catrință de fată, ori dacă i se freacă gitul cu un răsteu de la jug.

V. CURDUC

Curducul îl fac numai vitele mari bovine, care se nutresc cu pae de orz. El provine din înțapătorele pricinuite de țepii din pleava orzului. Țepii se vîră sub limba vitei, înțeapă saŭ se implintă în pielea de sub limbă, rana se face, vita începe a nu minca și a slăbi, rana se lățește, și de multe ori, cînd omul nu-i cu luare aminte, el pierde vita:

De curduc vita scapă făcîndu-i-se pansament sub limbă cu untură de porc caldă în care s-a prăjit găinaș de giscă.

VI GALBAZA

Galbaza e o boală foarte primejdiosă oi capătă rumegătoarele, și de care numai cuțitul le scapă. Ea e un fel de verme lat care se vîră în maiul și inima vitei, le roade și duce vita la peire. Galbaza o capătă oile și vitele de pe cîmp. Ea se naște în urma pohoaelor îndelungate. Nici un leac afară de cuțit nu se cunoaște contra acestui parazit intern care cosește mai ales vite. Oile de munte sînt ferite de galbaza, căci galbază se face numai pe la șas unde bălțește apa. Cînd ești încredințat că turma de oi îți este gălbăgită, caută un lup și niște urși, leacurile cele mai bune spre a le vindeca cu totul.

VII. DE SINGE

Vitele tragace -boii și caii- și în genere toate vitele se bolnăvesc de singe. Cînd astă boală dă peste vită, ea nu mincă, nu bea, se tot culcă, suflă greu, urechile i se răcesc și dese ori, în asemenea dureri vita piere sub ochii stăpînului, dacă el nu se grăbește a-i lua singe.

Singele se ia de ordinar cu niște instrumente numite stricenele. Stricenelele sînt de diferite mărimi. Ele-s de oțel și foarte tătoase. Cu stricenelele se lovește în vîna —artera— principală de la gîtul vitei bolnave, se lasă de curge singele în o cantitate oare-care și apoi borta se astupă ori cu slănină de porc ori cu scamă.

Cînd vita e bolnavă greu de singe, poți să-i tai virful urechelor, să-i străpungi sau să-i scrijălești nările cu un cuțit și curgînd singe, vita scapă.

Vita sîngerată, îndată își vine în fire și începe a minca; apă însă să nu i se dea să bea.

Se crede că munca peste măsură și apa băută pe ostenală în cîtățime mare, produce sîngerarea vitelor.

VIII. VIERMI

Viermi se fac în ranele vitelor mai ales vara cînd e căldură mare. Prin viermi rana să mărește, trupul se cangrenază și deseori vita vine în primejdie de moarte. De viermi astăzi se scapă vita ușor. N-ai de cit să torni în rana vitei unt-de-naft și după cîtă-va vreme viermi au picat toți. Dar dacă n-ai unt-de-naft, ia otrăjel, o burueană ce crește pe lîngă drumuri, pisaz'o bine și stoarce zama în rana vitei. Viermi peste cîtă-va vreme vor cădea.

M. Lupescu

Superstiții

430. Cînd vezi luna nouă, te adresezi la ea, sărind în sus de trei ori și pronunțînd: «Lună noă ! sănătos m-ai găsit, sănătos să mă lași.»

431. Să nu minînci din oală, că-ți plouă la nuntă.

432. Lingura să nu ți-o schimbi la mîncare, că nu te mai saturi.

433. Nu se stă la masă în timpul asfințirii soarelui, că nu e bine.

434. Unghiile lunia nu se tae, că-ți faci de urit.

435. Noaptea nu se caută în oglinda că-ți faci de urit.

436. Coaja de ou nu se aruncă în foc că faci bube.

437. Coajele de nucă nu se aruncă în foc, că la anul se fulgeră nucele.

438. Ca să nu mai visezi, să nu spui visele.

439. Cine postește (nu mincă nimic) în ziua de ajunul Bobotezei, are noroc.

440. La Sf. Toader, fetele se lă cu fin ca să le crească părul pronunțând cuvintele : Toader sin Toadere, dă cosițele fetelor cit cozile iepelor.

441. Cine vr'un lemn din foc vije, e semn că te ocărește cine-va.

442. Când huește hornul e semn că se strică vremea.

443. Ca să și se vestească o vită furată, se tragă noaptea clopotul bisericeii.

444. Pe locul unde s'a tăvălit un cal, să nu calci, că faci bătătură la picioare.

445. Ca să doarmă bine un copil mic ce plinge noaptea, se ia două bucățele de mămăliguță, se duce cu ele sara la culcușul găinelor și se zice de trei ori: găinilor ! vă dau această mămăligă vouă și voi să dați somnul vostru (cutăria). După aceia se aruncă una din acele mămăliguți la găini, iar cealaltă se pune în leagănul copilului.

446. Buricul ce cade de la copilul mic, se învelește bine și se bagă în o gaură de la podelele casei, de vroim ca următorul copil să fie băet. De vom pune buricul sub coardă sau în vr-o crăpătură, va fi fată copilul următor.

447. Părul ce cade la peptănatul femeilor sau la tunsul fetelor, se stringe și se pune într-un gard, lipindu-se o baligă peste el, ca să crească părul din cap.

448. Cînd se ia copilul din scaldătoare, se scuipă în urmă, ca să nu să ia necuratul de dînsul.

449. Cînd spuî că vine cineva țară se vie, e semn că va veni supărat.

450. De primești bani Lunea, e semn bun.

451. Cînd trăsnește ușa, e semn că te vei muta din aceea casă

452. Cînd sare mița peste un cadavru, mortul se face strigoj.

453. Cînd vrei să sameni bob, linte ori mazere, să nu le pui pe loc nesept (bătătorit) căci fierb anevoe.

454. Ca să fearbă bine cărna de vită bătrîna, i se aruncă la fert un cuiu de fer (piron) în vas.

455. Femeea în poziție nu trebuie să minince maî sau rinză de pasere ori de vită, căci se vor lesbirna urechile copilului.

456. De asemenea să nu minince aripî de pasere, căci se aripește [nu șede înfașat] copilul.

457. De asemenea să nu minince cap de pește, căci nu vorbește copilul curînd.

458. Ouăle se pun la cloșcă cu căciula, ca să iasă o dată toți puil și să șadă grămadă pe lingă cloșcă.

459. Cel ce pune ouale la o cloșcă, trebuie să se așeze jos, căci altfel nu va sta cloșca bine pe cuiabar.

460. Lunea nu se ia ouăle din cuiabar, căci părăsesc găinele ouatul în acel loc.

461. În ziua de Sft. Andreiî nu se matură, nu se peaptănă, în sfîrșit nu se face nici o sgîrietură, căci e rău de jigăniî.

462. Cînd cade icoana, e semn că va muri cineva din casa aceea.

463. Femeea în poziție să nu toarne apă pe minele cui-va spre a se spala, căci la facere, nu va putea naște pînă ce nu va bea apă din pumnii aceluî căruia i-a turnat dînsa apă pe minî.

Bursucani (Corurlui)

E. Patriciu

De ce minincă cînele și mița iarbă, și de ce esă șerpele în drum ?

Făcuse D-zeu lumea și dobitoacele. Pe atunci ele vorblaū ca și omul.

Odată se îmbolnăvește cînele de durere de cap, așa de rău, în cît luă cîmpii și dealurile de durere. Cum umbla el bezmetic, blec și cu coada în jos, suparat ca vai de el, ca omu cîndu-i bolnav, întilnește, pe-o coastă, un șerpe-care ședea colac și se sorea.

—De ce umbli, frate, alergînd dealurile și cîmpii ?

—Nu mai pot, frățioare dragă, și nu mai știu ce să fac de bolnav ce sint. De vr'o'cite-va zile zac de durere de cap, așa de rău, în cît nu-mi vād lumea înaintea ochilor.

—Și eū zac de-aceeași boală, și nu găsesc pe nimene care să-mi spue vre-un leac. Pentru voi eu știu, că iarba cu foaea lată e cea mai bună doftorie de cap, și de vreī să mă ascuți, cearcă și vei vedea.

Cînele ascultă pe șerpe, minincă cîteva fire de iarbă dintr'o tufă ce era în apropiere, și îndată i se luminea ina

intea ochilor, scăpînd de boală.

Diavolul, care îndeamnă totdeauna pe om de a răsplăti binele cu rău, sfătui într'orcum pe cîine să dea și el o doftorie șerpelui.

—Tu, măi frate, zise cîinele cătră șerpe, cînd te-a durea capul, să eși la drum, să-l treci în curmeziș, și durere de cap n'ai să mai ai nici o dată; astă doftorie eă o știu din bătrîni, pentru neamul vostru.

Șerpele făcu după sfatul cîinelui; dar trecînd un drumel, tocmai atunci, zdrobi c'un ciomag capul șerpelui, și ast-fel durerea de cap îi dispăru pentru vecie. Și de-atunci din vremile vechi, pe cînd dobitoacele vorbeau și oamenii nu se mincau ca cîinii între ei, cum e astăzi, a ramas poveste și știre, că pe cîine, dacă-l doare capul, să minince iarbă, iar șerpele să treacă în curmeziș un drum; de scapă teafăr, durere de cap nu mai are.

Și fiind-că pe atunci mița, rudă de aproape cu cîinele, trăeau bine între ei, cînd o doare capul, a împrumutat de la cîine obiceiul de-a minca iarbă și cătușnica. 1)

M. Lupescu.

1) Cătușnica e o burueană ale cărei frunze le minince mițele.

C i n t e e

301 Frunză verde de-alior
la fântina cu isvor
să'ntilnește dor cu dor,
să iubesc pînă ce mor.
La fântina cu cel fag
să'ntilnește dor cu drag,
să iubesc pînă ce zac.

și prin străini departată
și mîncată-s de străini
ca iarba de boi batrîni,
și mîncată-s de dușmani
ca iarba de boi balani.

—x—

—x—

302 Frunzușoara trei alune
eū mă duc maicuță'n lume
inimioara mea rămîne;
cată și mi'o stringe bine;
leagă-mi-o, maicuță, leagă,
într'un corn de basma neagră
și-o dă pe apă să margă.
De cum-va s'a cufunda,
mai mult nu mă aștepta.
Da de-a fi v'un bine'n țară
ni-om țilni maicuță iară;
da de-a fi v'o răutate
ni-om trimite macar carte,
carte mare cît masa
s'o cetești drept dumeta,
de nu zina prin grădină
macar sara la lumină
să știi că eu-s străină.
De streină ce-am ramas
numa-s neagră pe obraz,
numa-s neagră și patată

03 Frunzușoara bobului,
pe malu Siretului
paște murgu Iorgului.
Murgu paște și rîncează,
și visează un vis prea mare:
cul se dea un leū parale
să tae nucul din vale
și răchita din carare,
să tae așchia mare
să pue punte pe vale
să treaca Iorgu calare;
cu cămeșă albă'n poale
spalată de fată mare
cu sopon de trei parale,
uscata la luminare,
calcată pe brățișoare.

—x—

304 Sub poale de codru
verde
ce zare de foc se vede?
nu știu-î zarea focului

saū voinicii codrului,
nu ştiu-s zece orî cinsprece
peste mie unu trece,
friglaū carne de berbece;
şi pe-un pîrîuaş la vale
doi jupîau o gonitoare.
Incalţaţi cu iminiî 1)
gătiţi de codru pustii, --
şi-nbracaţi cu strae verzî,
intra-n codri, nu-î mai vezî.

--x--

305 Frunză verde nucă sacă
zăū, aş da doi boi ş'o vacă
să găsec un pui să-mi placă.
Vaca nu m'a zăhăit,
pui să-mi placă n-am găsit;
boi nu mi s-au întimplat,
pui să-mi placă n-am aflat.

--x--

306 Frunză ver de cocolici
s'a dus cucul de pe-aici
ş-o lasat puiūşii mici;
s-o găsit un om de treabă;
ş-o crescut puii degrabă
o umbiat in deal şi-n vale
ş-o adus la pui mîncare
pin-o fă ut aripioare,
ş-o venit cucu'ntr-o vreme
şi n'aū vrut să-î zică nene
că i-o lasat fără pene.

Cucule pasere blindă,
du-te pe cel deal şi cîntă;
pe cine-î avea minie
blastamă-l străin să fie.
Şi-s străin ca frunza in nuc
n-am milă unde mă duc.
Eū mă duc nu zic nimică
lacrămile din ochi pică,
ieū mă duc nu zic nici
două,
lacrămile din ochi plouă;
da de lacrămî nu bag samă
că li-oi şterge c-o naframă,
dar mi-î milă de obraz
că rămîne fript şi ars.

--x--

307 Saracile dragustile
piscuesc ca vrăbiile
pe sub toate gardurile:
trec prin tină,
nu se-ntină,
făr de mine să anină
să lipesc ca rişina;
nu se spală cît lumea;

--x--

308 Foaie verde fir de linte
oltolio şi Doamne sfinte
scoale-mi puica inainte
să-î spuî doaua trei cuvinte,
să vedem de ce s-a prinde

1) iminiî sa ūnt nişte botine din pele groasă, fără gumă.

saŭ de bune saŭ de rele
 saŭ de cuvintele mele
 dac-a asculta de ele ;
 şi de nu va asculta
 las să facă cum a vrea
 nici ieŭ nu m'oi mai ruga.

—x—

309 Ş-apoi foae de-alămie
 mă suii în deal la vie
 mă uitaŭ pe Slobozie
 văzuŭ trei case pustie;
 numai una nu-i pustie
 ş-aceea-i cânŭlărie
 stau trei logofeŭşi şi serie
 pe trei coale de hirtie.

Mă duc maică să mă scrie
 să mă scrie-n jândărie.

—Dragu maiceŭ nu te duce
 că te-oi scalda-n lapte dulce.

—Scaldă-mă batir în zahar
 că ni-am pus şaua pe cal
 şi mina pe iartăgan
 şi picioru sus în scară,
 plec maică pînă la vară.

Iar de-a fi v-o pace-n ţară
 oiŭ veni maica la vară,
 da de-a fi v-o riutate
 ŭ-oiŭ trimete maică carte.

Cărticică'n cornurele,
 pe de lături vazdogele
 să ştii e-am plecat cu jele ;

pe de lături busuioc
 la mijloc pară de foc
 ca să ştii că n'am noroc
 să trăim noi la un loc.

De s'a 'ntimpla ş'oiŭ muri
 şi dumneta mi-i dori :
 leagă-ŭi doru 'n basma neagră
 şi-i dă drumu'n jos pe apă ;
 de-i vedea că mai pluteşte,
 să mai tragŭ a mea nădejde ;
 de-i vedea că nu pluteşte,
 nu mai trage a mea nădejde;
 fă-te gata şi porneşte
 şi te ia pe cimpurele
 că-i gasi morminturele ;
 da la morminŭtelul meŭ
 a să crească un spic de griŭ,
 şi la cap floare de mac
 să ştii c'am murit soldat.

la picioare mazărean
 să ştii c'am murit oştean
 ş-al remas cu mult alean;
 pe de lături trandafir
 că am fost tinăr copil
 ş-am murit negru străin.

Da-i musai să suferim
 ca noi să ne depărŭtim,
 că pămîntul m-o astupat
 şi iar a m-o'nconjurat.

De-aiŭu, maiculiŭtă, mă iartă
 că nu mai vin nici odată,
 c-aşa nouă ne-a fost dată :
 să plec cale n departată,
 să zac boală ne'ncetată,
 ne'ncetată nici un ceas
 că de-acum lumea v-o las.

—x—

310 Frunză verde iarbă neagră
 dragă-i lumea cul e dragă ;
 mie mi-l cerneală neagră.

Frunză verde păpădie
dragă mi-o fost lumea mie ;
nici amu nu mi-î urită,
da trăiesc leu năcăjită.

—x—

311 Frunzişoara trei spanaci
cîntă cucu sus pe fagi,
puiculiţa mîna vaci;
eu ziceam că merg la fragi
iară fragi că nu cătam
jos cu puică mă lasam.
Ş-apoi frunză ciung uscat
spune-mi puică adevarat
de cînd pe mine m-o concen-

trat

clîi volnicî te-o sărutat ?

—Unu nant şi sprincenat
cu trei semne de varsat.

—Strică-î Doamne semnele
şi-î scurtează zilele.

—x—

312 Foaie verde iarbă grasă
mă dusei cu plugu-n coastă
naiba-mi scoase o nevastă,
nici pre hidă, nici prea proastă
tocmai din potriva noastră.
Eu cu ochii la nevastă
mi-o leşit plugu din brazdă,
eu cu ochii după dinsa
mi s-o rupt plugu şi birsa.
Nu fi, bade, bănuit
ţ-o fost plugu hîrbuit ;

nu fi, bade, suparat
că ţ-o fost plugu stricat ;
şi tu ai vr'o şese boi,
şi din şese vinde doi
şi fă plugu inapoi;
iar cu restu de la boi
vom trăi halal ! de noi.

—x—

313 Frunză verde alunuc
eu staū gata să mă duc
din Dorna la Cîmpu-Lung,
ca să-mi cumpăr prav şi
plumb.

Mîndrele să dau buluc,
mă-ntrebaū unde mă duc.
Eu din gură aşa am zis :
mîndrelor de ce v'aţi strîns
orî pe mine voi m-aţi plîns ?
Mîndrelor, mîndruţelor
hai plecaţi toate napoi
şi vă plîngeţi barbaţi
că-s necăjiţi, saracii;
nu mă plîngeţi voi pe mine;
eu mă duc în ţări străine
şi petrec destul de bine:
fără voi nu pot trăi,
da ca voi sute-oîū găsi
banii de nu s-ar găti ;
tot oîū bea ş-oîū libovi ;
cu cît beu şi libovesc
cu atît nu nebunesc ;
cu cît beū şi staū la masă
cu atît mai uit de-a casă.
Foelana sălcioară,

banî am azi şi mine iară
 staŭ duşmanii să m-omoare
 că mai am de cheltueală.
 Baniî-i beu cu mîndrele;
 mine-apuc potecele
 de cîştig paralele
 ce le beu cu mîndrele
 pe la toate crişmele.
 De trei zile beŭ la vin,
 las să beŭ că sunt strein ;
 de trei zile beŭ la bere,
 las să beŭ că n'am muere
 De aş avea şi eŭ nevestă
 n'aş umbla pe sub fereastră
 de-aş avea şi eŭ drăguţă,
 n'aş cata ca cucu-n frunze,
 de-aş avea şi ieŭ vr-o dragă
 m'aş primbla cu ea prin
 iarbă.

—x—

314 Foileana părului
 sus la vîrvu muntelui
 cîntă un puŭ a cucului
 ş'aşa cîntă de frumos,
 cade frunza din fagi jos;
 şi tot cîntă şi se-nvirte
 nime-n lume nu-l ascu'tă
 numai mîndra mea din curte.
 es-afară să-l asculte.
 Foaie verde trei agude,
 cucuşor trumos de munte
 rămîi în curte şi-mi cîntă,
 că-n curte de mi-î cînta
 tare bine te-oîŭ cata
 şi ŭoîŭ face de mîncat

aleor şi grîŭ spalat.

—Zahar mîndro, de mi-î da
 da-n curte nu ŭoîŭ cînta,
 sus la munte m-oîŭ urca
 sus la vîrfu muntelui
 sub poalele codrului,
 la curţile dorului

Acolo cînd am ajuns;
 doru m-o văzut s-o rîs;
 porţile erau deschise
 şi făclii pe mese-aprinse;
 pe masă pahare pline
 şi fraţi cu cuvinte bune;
 cu picioru poart-am împins
 mîndrele toate s-au strins
 porţile mi s'au deschis.

Porţile erau deschise
 mîndrele pe table scrise:
 al meu puŭ că m'o ntrebat
 dragă, pe-aici ce-ai săutat
 că ieŭ nu ŭ'am fost barbat:
 că ŭ'am fost amorezat.

Foaieleana măr mărunt
 eŭ pe-aici la ce am venit:
 am un puŭ rătăcit
 am un puŭ albineţ
 albineţ cu păru creţ
 cu-un fir de matasa verde,
 ŭine-l, Doamne, nu mi-l
 perde

O-zeu să nu mi-l răbde
 că m-o-nvaţat a iubi
 şi-amu de nu va veni
 fără el nu pot trăi:
 mă puŭ sara-n aşternut
 la puŭ gîndesc mai mult;

dimineata cînd mă scol
trupu meu îi plin de dor.

—x—

315 Foaeleana măr mărunt
maica mea cînd m-o făcut
tare bine l-o părut;
cu minuța m-o scaldat
cu picioru m-o lăganat
și la pept șița mi-o dat,
cu guja m-o blastamat
să umblu din sat în sat
tot scîrbit și suparat;
să umblu din țară-n țară
cu sumanu subsuoară.
Nici o poamă nu-î amără
ca streinatatea-n țară.
Străiniî să pun la cină,
eu li-s șfeșnic și lumină;
străiniî să pun la masă,
eu umblu plîngînd prin casă.
Ș-apoi foae de-alunuc
dară sară cînd mă culc
pelin beu, pelin minînc
pe pelin verde mă culc.
Dimineata cînd mă scol

pe pelin verde mă spăl
trupu meu-î plin de dor;
cat în cofă, apă nu-î,
cana-î cu pelin în cuiu:
esafară, într'un casă,
cana-î cu pelin pe masă.
M'aû cuprins așa un plîns
dor de-acasă m-o ajuns.

—x—

316 Foae verde de alunică
pe casa lui Ionică
sînt doi pui de rîndunica
unul zboară și se duce
unul rămîne și plînge.
Așteaptămă, frățioare,
să-mi mai crească aripioare,
aripioare de argint
să sburăm pe sub pămînt
la tătuta la mormînt.
Stăi tată, nu mă sfădi
pînă nu ț'oi povesti
cum trăesc cu străiniî.
că de cînd te-ai departat
mamuța s-o măritat
mare dușman ni-o lasat.

317 Frunză verde petrinjel
scriu la maica răvăşei
pe-o frunză de petrinjel :
de-a mai face vr'un fecior
pue-î capu sub picior
sa-î rāpue zilele
să nu umble țerile,
cā destul am umblat eū
fie plătit neamul meū.
Eū de cînd am pribegit
tot prin străinī am trăit,
dușmanii m-o urgisit
prietinii m-o urit.
Dară D-zeū o dat
de carte am învățat,
de fac la dușmanī minie
prietinilor bucurie.

— x —

318 Frunză verde trei granate
am un puū și-î cam departe
nu-mī trimete nici o carte
să-î vād inima ce poate.
Alelei puicuța mea
ț'aș trimete, u'am pe unde
cā n'am pe nime cu bine
s'o aducă pin la tine
și să nu ne știe nime.

— x —

319 Frunză verde trei masline
ce aud dragă de tine :
cā vreī să te lași de nime ?
Lasă-te la D-zeū

cā mie nu-mī pare răū ;
ia o leaca-mī cade greū
c'am deprins naravul lāū
la trezie
la beție
și la tocu de minie.
Dar ea iară a grăit :
de ți-ī drag sa ne iūbim
hai la crișmā să bem vin
și cu drag să ne iūbim.

— x —

320 Frunza verde trei gutui
de cînd s-o dus dumnealūi
n'am dat gurā nimārui
nici pe bani, nici pe parale
numai pe coarne de mare

— x —

321 Frunză verde lemn
agud
toate trec, toate se duc
ce-am iubit nu pot să uit
pină ce-oīū intra'n pāmînt :
c'am iubit o peatrā scumpă
ș'am luat o toantă slută :
face māmăliga crudă,
crudă, ră și nesarată
bat'o D-zeu s-o bata,
din gurā nu mai inceilă.

— x —

322 Bat'olegea merlă neagră

mergi în codri de te bagă
 ori în apă de te'neacă
 dacă nu ți-i lumea dragă.
 Omule pământ și lut
 ce te fermi cu gândul mult
 ca mine-î într'un pământ
 și te-î mira ce-ai făcut,
 cu-a ta minte ce-ai avut,
 și te-î mira ce-ai lucrat
 cu-a ta minte ce ai purtat.

—x—

323 Frunzușoara măr și-un
 nuc
 de geaba la țîrg mă duc
 că ce cumpăr nu mininc;
 Cumpăr pînea cu oca
 maslinile cu litra
 și le duc la puicuța;
 și-î duc vinu cu vadra
 și paralele cu poala
 și ea totu-î cu banat
 că nimica nu î-am dat.
 Puiculiță, draga mea,
 de cît te-oîu vedea așa
 mai bine nu te-oîu avea.

—x—

324 Foae verde trei alune
 cine iubește și spune
 du-î Doamne peste rușine.

Iară foae de matasă
 cine iubește și lasă
 dă-î Doamne pedeapsă'n
 casă:

aibă hrana racului
 mîncarea gândacului
 pe vîrful copacului;
 aibă casa cucului
 și cararea lupului,
 pe vîrfu surducului 1)

—x—

325 Sus la naltu cerului
 sub razele soarelui
 este-un pat
 mîndru rotat;
 da pe pat
 cine-î culcat?
 tot bădița mort de bat.
 Scoală bădița, de-aici
 că mi-o venit pețitorî
 pețitorî din nouă țări
 tot cu cunune de flori.
 —Dac-o venit te mărită.
 — Ba eî nu m-oîu mărita
 pîn ce nu voîu numara
 toată earba din hotară
 penele de pe-o cocoară,
 și eî nu m-oîu mărita
 pîn ce nu voîu numara
 toată earba din surduc
 și penele de pe-un cuc.

culese de M. Lupescu.

1) Surducul e un deal